

Целият ми живот е музиката и вярата в Йехова

Елена, р. 1946

Казвам се Елена Веселинова Асенова. Родена съм в град Кюстендил, 46 – та година на 08. Февруари. Там съм израснала до 13 годишна възраст и се ожених в град Радомир на 13 годишна възраст. Намерила съм тука пак също едно бедно семейство, където не можах да ми правят сватба, много деца имаха, но това не беше най – важното. Искях да живеем с него, и съм живяла не много хубав живот. Той обичаше да ходи с други жени, аз съм го преодоляла това нещо. Искях да си останем при него, защото го обичах и после забременях. На 15 години съм родила първото си дете. От него родих 6 деца и той влезна в затвора за изнасилство. Аз останах с тия 6 деца самичка и съм работила в гарата – товаро – разтоварачното. Вагони съм разтоварвала, докато израснат децата. Много тежка работа беше. По 70 килограми чували съм дигала със захар, докато ги издържам тези деца и докато ги отгледам. И така бяхме без къща, на квартира у квартал Върба. Живяла съм в една стая със всичките 6 деца и ние двамата бяхме с него. Почнах да работим у Червена могила заради квартирата. И от там ни дадоха апартамент двустаен и се преместихме вече от Върба на град да живеем тука. И почнаха ми вече децата, израснаха, почнаха да работят и те, почнаха да си излизат и те отделно, да се грижат за семейства и те. Аз съм останала с баща им. Минало се много години така, той се разболел от рак и починал, може би има 16 – 17 години оттогава. И аз реших да не останем без другар и реших да се оженим втори път. Живеем втори брак. Две деца ми починаха. Едното ми го сгазило кола на 16 години, а едното на 37 се разболело от тумор на белия дроб. Той също има три деца. Децата му останаха по улиците, мойте внуци, където аз не можех да се грижим за тех. И до днес ми е много тежко заради него, защото не мога да се грижим за тех. Ангажирала съм се на внучката детето да чувам, правнучето. От три години

как се грижим за него. Тя е в Испания и аз продължавам с мъки и трудности да го чувам. За детството... В Кюстендил съм била. Бедни беха нашите. Спомням си, че баща ми не работеше никъде, хамалин беше. Отиваше така по града да работи някъде частно, да изкара за прехраната ни. Майка ми също работеше лятно време по фабриките, но често и тя отиваше с него у гората за дърва да носат и да продават, за да ни прехранат.

От детството много много неща не помним, защото и малка се ожених де, заради това. Помним че бехме 4 деца - едно момиче – аз и 3 момчета. Имам братя Методи, Атанас и Сашо. Атанас е у Кюстендил, а другите двама са покрай мене дошли тука, ожениха се и те си имат вече семейства и внуци... И заради това аз не съм доволна от моя си живот, защото целия ми живот е изтекъл на тормоз за ядове и неприятности. Сега го чувствам, че много ми е тежко. Ако съм била на повече години и да съм разбрала, може би нямаше на първия ми мъж да раждам 6 деца. Защото той влезна в затвора и ме оставил самичка да се грижим за тех. И ако съм на тия години сега изобщо нема да го търпим, но тогава съм била дете и така съм разбирала. С него се запознахме в Кюстендил. Той не беше много голем де, от мене с 4 години беше по – голем. И най много, не че той много ме е харесвал, а свекърва ми ме е харесала. Той имал некакво друго момиче, там се любеше.

Не знам как стана, ама другите казаха, че то не е за тех, не я одобряват и мене ме харесаха не за красотата, а по характер. И заради това той решил, заради майка си да се ожени за мене. Ходех на училище много малко, защото така беше тогава времето, че много не държаха за училище. Аз със зрението не бех много добре и съм отишла много малко. Неграмотна съм. Може би да съм отишла една година, може би да не съм отишла, нередовно. Когато ми скимнеше и после ме изключиха... И така не е имало кой да ме контролира. Аз за мойте си деца не съм държала толкова за училището, отколкото сега на тая възраст много искам Елисейчо, да учи и да му помагам.

За втория ми мъж се запознахме тука, той се е познавал с първия ми, те са свирели заедно. Вторият ми мъж беше барабанист, а първият кларнетист. Той знаеше за мене, че с мъжа ми вече не сме заедно, неговата съпруга също починала, той се казва Траян, а първият е Рашко. Аз от началото не исках, защото ме беше страх от моите си деца. Те са големи. Но той като дошъл една вечер дома и не иска да си тръгне. Имал нужда от другар и щел да ми помага във всичко, и така останахме да живеем в моя апартамент. Неговите деца, едната още не ме иска, въпреки че 17 години вече живеем заедно. Моите деца в началото малко се дърпаха, не им беше много приятно, ама после го приемаха и изобщо нема с тях пререкания. Как си живеем ли?... Ами да кажем много добре, не е много добре, защото вторият брак винаги ти търси сметка, дали съм давала нещо на децата ми, ама нали знаеш, като всека майка, когато иска да направи нещо, той нема да я знае. Цел живот от когато аз се познавам, аз не мога да се хвалим от моя си живот, да кажем, че съм живела хубав живот, но слава на Бога, благодарение на него ми дава сили да се оправям. Вярвам на Бог много. И аз мисля, че ако не е Бог, аз досега да съм умрела, защото на никого да не дава Господ мойто, изгубих си две деца.

Бог много сили ми дава. Сина ми беше болен, но аз не съм престанала да излизам на служба. Аз мисля специално за Йехова, за Бог, че всеки един човек има нужда от Бог. Господ е един, но хората сме различни и различно мислиме. Хората изопачават некой неща от Библията, не си казват точно, правилно, както си е по Библията. Аз съм благодарна на Йехова Бог. Той може да ми направи живота по – щастлив. Вярвам защото за Бог невъзможни неща няма. Стига ако Йехова иска да го направи, невъзможно няма. Аз ти казвам, че той ми дава сили. Аз сега съм на 62 години и ако не ми беше болно сърцето, мислим, че все още съм на 30 години, а не на 60. Обичам Йехова Бог и всеки ден , всяка сутрин, всяка вечер, аз без молитва не оставам. Винаги се молим, защото само той може да ми помага, хората

не може да ми помагат. Господ ми дава сили да продължим напред, да се бора, да се радвам на живота. В този живот сега ме радва най – много Елисей. Моето правнуче. Искам да съм жива, да го изучим, да не е неграмотен, да го видим задомен.

Ние ромите най – много харесваме Василица и Гергьовден. За Василица едно време имахме пари, купувахме гъски и празнувахме много хубаво. Събирахме се на големи компании. На Гергьовден също колехме агне. Празнувахме не един ден, а по три дена. Ние ромите обичаме много музиката. Специално за мене мисля, че ромите обичат чалгата. Аз харесвам народната музика и чалгата. От дете пея. Жалим за детето си, но като слушам музиката, просто не може да се въздържам, много обичам музиката. Първият ми баща е бил музикант и аз от там съм закърмена с музиката. Аз съм пяла много хубаво на млади години, но сега вече не мога. Изгубила съм тренинг. И децата ми пеят хубаво. Големият ми син Данчо пее много хубаво, просто сме си те такива... И с това живота ни е по-весел. Без музика животът не е хубав. Аз така го имам. Целият ми живот е музиката и вярата в Йехова. Те това ме крепи.